

Éva – A feléledt remény

Csak Istentől nyerünk reménységet utunkon

Noha elképzelem, milyen lehetett az élet az éden kertjében, mielőtt a bűn rombolná jelenlétére rá nem tört viláigunkra. A bibliai leírás igen rövid, mégis oly gazdag. Azt sejteti, hogy az egész teremtett világot a teljes körletes harmónia, egység és boldogság uralta, és világosan utal arra, hogy edám és éva kétféle teremtények voltak. A kértelmények ideálisak voltak ahhoz, hogy az Isten által rájuk ruházott képességek szabadon kibontakozhassanak. Mindennapi életüket az Istennel és egymással való kapcsolatuk szüntelen fejlődése jellemezte. Életük mindig új lehetőségeket, és jellemük jobb és jobb vonásait fedték fel.

A beszélmódban

egy tűnik, éva volt a bonyolultabb jellemű személyiség. Edámot csendes egyéniségnek ismerjük meg. Noha nyalk szavát akkor halljuk először, amikor megpillantja évát (1Máz 2:23). E találkozás után éva tettei és szavai meghatározók.

Á

A megváltás reményének székségesége

A történetben

azt látjuk, hogy éva egyedül indult sétára (1Máz 3:1); ebből kicseng az a gondolat, hogy bizony egységben az erő. Az asszony felfedezőtra indult, talán attól a vágytól, hogy kielégéstől Istentől kapott ká-váncsiságot. Beszédben elegyedett a ká-gyával, és ezzel döntő fontosságú átkeresztződéshez érkezett. Mindannyian elérkezünk ilyen keresztződésekhöz életünk során. Ezek hihetetlen jelentőségű pillanatok, amelyek igen komoly hatással lesznek jövőbeni életünk minőségére.

A ká-gyá arra

próbálja elozni, hogy a jelenlegi kértelmények kértett éva számára nem váj olyan javó, amely lehetővé tenné egyéniségének teljes kibontakozását. Kértelmények és kértelmények ábrázolja éva életét, amely nem vezet sehová. Azt sugallja, mintha az Isten tervei szerinti földi élet értelmetlen és unalmas lenne, hiszen Isten elárja előlék a fejlődés útját (3-5. v.). Éva személyiség-fejlődése, amely Isten tervével szhangban történt, az ellenség szemében csupán csak a képzelt széleménye volt.

Éva értelmesen

árvél Istent szavahihetősége, valamint a feladat mellett, amellyel a Teremtő őt és férjét megbá-zta (2-3. v.). Életének minősége és célja elgedettséggel telti el. Amgy tűnik, elgondolkodik az új életmód lehetőségén is, amit a ká-gyá táj

fel előtte. Kétségbeesetten arra, hogy egyedül lásson raj egy olyan ábra, amelyen lehetősége lesz felfedezni, mi minden dologra lesz képes a Teremtő erőszakos és kártékonytásokat jelentő jelenléte nélkül. Szinte hipnotikus erővel hat rá; ennek az újfajta életmódnak a végkifejlete: olyan lehet ő is, mint Isten (5. v.)! Végül megteszi az első lépést ezen az úton, hiszen kinyitja a kezét, és eszik a tiltott gyümölcsből (6. v.). Egyszerű lépés ez, de micsoda elképzelhetetlen következményei vannak!

Éva döntése

azt jelentette, hogy saját kezébe vette életének irányítását - egyáltalán nem akart Istentől függeni. Életében teljesen új fejezet kezdődött: egy nagyon szomorú fejezet. Főre csatlakozott hozzá. Magányosan indultak az ismeretlen felé, de hamar rábredtek arra, hogy új felfedezések a halálba vezet. A teljes megsemmisülés felé tartottak, hiszen elszakadtak Istentől, az élet, a szeretet és a békesség forrásaitól.

Ekkor Isten hangja csendül fel, amint átsétál a kerten (8. v.). Azért szívesen hozzájuk, hogy megértesse velük helyzetük komoly voltát. Egyedül lásson most, mert már nem egy cső felé tartanak. Egyedül lásson azon az úton, amelyet Ádám és Éva számára alkotott meg, ám ők elhagyták azt, mert saját utakat találtak ki maguknak. Éva új útja a félelem, az ésszetűrt társas kapcsolatok, a lelki bönültség és a halál útja.

Á

Feléd a remény

Isten sohasem

a kárhoztatás hangján szívesen hozzánk. Ő igaz áttétellel, és a megváltás hátréval keres meg bennünket, amikor eltávoztunk. A döntés a mi kezünkben van. Mivel szeretete és végtelen kegyelme erre indította, remény kényszerít Ádámra és Évára (15. v.). Erre volt szívesen, hiszen a fellázadt emberi lényeknek ez a legalapvetőbb szívesen! Ez a remény nem egy kárpölerővel megalkotott vágy, vagy egy szöpen kitalált álom, amelyről tudjuk, hogy sohasem válik valára. Á, nem!

A reménység az

Isten által szívesen munkra megtervezett dicsőséges jövő! Nem saját tetteink érdeme, hanem Isten megváltás és teremtő hatalmának munkája, s amelynek teljességét Isten ágrétei és hatalma garantálják.

Isten

elítelte a reménység magvát Ádám és Éva magányos reszkető szöbe. Nem olyan reménység volt ez, ami egyszerűen csak azt várta Istentől, tegyen valamit ártóval a jövőben. Ez a remény Isten ágréteiben gyökerezett, amelyek mindig hatással vannak az emberek jelenére. A remény mint várakozás jelen állapotunkban ösztönözteti hatásait. Ádámra és Évára is azonnali hatással volt az Istentől nyert reménység. Ellenőrzést keltett bennük a halál okozta, gonosz erővel szemben.

Ez a reménytelenül - Isten ereje által - a bűn rabul ejtő hatalma elleni mélységes gyűlöletet hozta az első emberpár reménytelen helyzetébe. Isten elhatározta, hogy az emberi szabadság védelmére kel, és nem engedi, hogy az ellenség teljesen a saját uralma alá hajtja őket. A reménytelenül feltétele az ember szabadsága; és győzhetünk csak, milyen áton szeretnünk járni, és milyen cél felé igyekszünk. Isten olyan lelethelyzetet engedett meg számunkra, amelyben még egyszer győzhetünk és végső céljuk felől. Az Istennel tártítható győző reménytelenül megkezdte őket megszabadítani a bűn uralmától.

A beszámoló

szerint nem volt kézzelfogható, miben állt ez a reménytelenül. Tartalma nem egyszerűen egy elvont vallási gondolat, amelyet meg kellett érteniük és meg kellett őrizniük. A reménytelenül, amit Isten felajánlott számunkra és a végén, egy Személyben testesít meg. Maga a személy volt a reménytelenül! Ő tapos a kágy - a halál és reménytelenség - fejére (lásd 15. v.). Ez a reménytelenül Őbenne testesít meg: az asszony leszermazottjában, aki egy személyben Isten Fia is. Kézzelfogható, e reménytelenül nem úgy valósul meg, hogy egy gondolat győzelmet arat más gondolatok felett, hanem úgy, hogy egy Személy legyőzi mindazt, amely az Isten által alkotott emberek személyiséget veszélyeztet.

Az emberek

természetes útja elkerülhetetlenül a halálba vezet. Isten azonban csodálatos célt tűzött ki számunkra és a végéig, hátra a bűn és a halál által uralt földön. Isten útja a dicsőséges találkozás, egy új cél, egy új együttműködés felé vezetett. Az értelmetlen célok és a halál helyett minden ember eljuthat az Isten Fiaival való találkozásiig, aki egyetlen reménytelenség. számunkra és a végéig szavakban zarták ezt a reménytelenséget, és engedték, hogy saját ruhájuk helyett az általa készített ruhákba öltöztesse fel őket (21. v.).

Utazás - reménytelenülben

A végéig ott, Isten

jelenlétében kezdte el reményteljes útját. Ez az út nehéz terepeken vezette őt keresztül, és a bűntudat és a magány erőteljes erőszakkal volt kiképezve; iszonyatos fájdalomtól átitott, amikor egyik fia megállta a lábát, és mindenhol az elméi jeleit láthatta. Am a reménytelenül erőt adott neki! Tudta, hogy nem az lesz a letételek általános jellemzője, amit most lát és tapasztal. Valamilyen dicsőséges esemény kézzelfogható! A reménytelenül hatással volt jelen letétele, és új erőt adott neki a gonosz elleni küzdelemhez. Ez az új reménytelenség szabaddá tette, hogy ellenálljon bűnös természetének a végéig, visszautasítsa az ellenség terveit, és úgy döntés, hogy Istennel járja útját. Tekintet a dicső célra szegezte.

Az űr

világossá tette a végéig számára, hogy az általa annyira vágyott reménytelenség az ő egyik leszermazottja, egyik gyermeke személyében fog elérkezni. Csupán csak sejtethetjük, milyen szavakban vázalkozást kelthetett a végéigben ez az ágret! Midőn első gyermekét várta, talán arra gondolhatott, ő lesz a megágyzott gyermek

(v. 1M 4:1!). De nem ő lett.

A remény

azonban társai a családja, és segített abban, hogy valami jobbat vájrunk. A reménységet a várakozás követi, hiszen nyitva tartja a lehetőséget, hogy bármely pillanatban bekövetkezhet, amire oly nagyon várunk. Az egyik legkomolyabb veszély, ami fenyeget bennünket, az, ha elveszítjük a várakozás öröseit. Ha ez bekövetkezik, akkor reményünk kezd elveszteni jelentőségét, és ezzel azt kockáztatjuk, hogy a halál útja felé fogunk sodródni. Reménykedni annyit jelent, mint várakozásban lenni; erőteljes meggyőződéssel lenni; azzal a bizonyossággal lenni, hogy Isten ágai megváltoznak, és bármely pillanatban valóra válhatnak, amikor Ő úgy dönt, hogy eljött az idő.

Ős utadai

megsokasodtak a várakozásteljesítőn. Egyáltalán nem tudta, milyen sokat kell várni. Isten terve szerint Fiának eljövetele - aki valóra váltja a reménységet - a világméretű káoszdelem egy bizonyos pontján kellett, hogy bekövetkezzen (Gal 4:4). A megágyazott gyermek egy asszonytól született meg. Arra a helyre, ahol a bűn utat talált az emberiséghez: egy asszony látnak mályra maga Isten lápett be az emberről látel titka által; és vetette el a remény magvának valószínűségét az egész világ számára. Milyen hatalmas előjogban részesült Ős Isten által! Ahol a bukás bekövetkezett, oda helyezte Isten a megágyazott titkát.

Utunk azonban

még folytatódik. Reménységgel a valógszó beteljesedése, Krisztus második eljövetele felé halad. Ősához hasonlóan, mi is a remény útján járunk. Az ő útja a mi utunk is, káosz út. Szerinte a világon Isten népe ugyanabba az irányba halad: egy a látszólagos és egy az érzékelhető. Mindannyian a remény útján járunk; mindannyian a remény mielőbbi teljesülését várjuk; mindannyian osztozunk a reményben. Mindnyájan mennyei otthonunkba várjuk. "Hogy érkekre az áldozatok honjában állhassunk, hogy lelkünkben és testünkben ne a bűn szellemét nyomait viseljük, hanem Teremtőnk képmására, és vágtelen korszakokon át fejlődjük a bölcsességben, tudásban és szentségben, ismét az ismét az eszmények útj területeit fedezve fel, az csodákat és dicsőséges dolgokat találva s névelkedjünk a tudásra, az érzékmre és a szeretetre való képességünk, miközben tudjuk, hogy még mindig előttünk van a vágtelen érzékm, szeretet és bölcsesség: erre mutat előre a keresztény reménység!" (E. G. White: My Life Today, 361. o.).

Ha még nem

fogadtad szívedbe a reménységet, arra hívlek ma, hogy jöjj, csatlakozz hozzánk a remény útján!

Â

Jan Paulsen